

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: K. T., nar. X, e.č. X
státní příslušnost R. f.
pobytem v ČR: X
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2024, č. j. MV-103102-3/OAM-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje: M.S.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8.7.2024 podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V průběhu správního řízení žalovaný zjistil, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již 6. v pořadí. Žalobce opakovaně žádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Naposledy (od doby pravomocného skončení řízení o předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu) žalobce tvrdil, že v jeho případě nastaly nové skutečnosti pro podání nové žádosti o doplňkovou ochranu. Na území ČR měl totiž žít žalobcův nezletilý syn V.P., nar. X, se svojí matkou – bývalou partnerkou žalobce. Žalobce není zapsán v rodném listu dítěte jako otec, v roce 2023 podal žalobu na určení otcovství. Matka dítěte, T. P., údajně brání přezkoumání shody DNA za účelem určení otcovství k dítěti. Odmítla poskytnout znalci součinnost a ke znalci se dostavila s jiným dítětem. Ještě v roce 2024 odjela i s dítětem bydlet trvale na Ukrajinu s tím, že se na území ČR již nevrátí. Pro určení otcovství navrhla ukrajinský soud. Podle žalobce ale matka žije s dítětem v Německu i se svým přítelem a pracuje tam. Matka dítěte se tedy snaží, podle žalobce, zmařit soudní řízení o určení otcovství k nezletilému. Žalovaný posoudil důvody další opakované žádosti o mezinárodní ochranu a provedl srovnání s tvrzeními žalobce, která učinil v rámci předchozích správních řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný zhodnotil, že v případě žalobce jde již o třetí jeho žádost o mezinárodní ochranu, která byla zdůvodňována narozením syna, k němuž žalobce nemá žádná práva, a k němuž by chtěl, aby mu bylo přiznáno otcovství. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce nejde o podstatnou změnu okolností v jeho případě ani o podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. V podané žádosti o mezinárodní ochranu žalobce netvrdil nic o tom, že by byl ve své vlasti ohrožen azylově relevantním pronásledováním nebo že by mu tam hrozila vážná újma. Současně žalobce netvrdil a neprokázal, že by splňoval podmínky pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Současně nebylo zjištěno, že by v Ruské federaci došlo, od doby posuzování předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, k nějaké zásadní změně v politické či bezpečnostní situaci, na jejímž základě by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování (§ 12 zákona o azylu) či hrozbě vážné újmy (§ 14a zákona o azylu). Žalovaný ve věci neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by měl další žalobcem uplatněnou žádost o mezinárodní ochranu posoudit jako přípustnou podle § 11a odst. 4 zákona o azylu, a naopak shledal naplnění podmínek uvedených v § 11a odst. 3 zákona o azylu, pročež řízení o další opakované žádosti žalobce zastavil. Skutečnosti a tvrzení žalobce v jeho aktuální žádosti označil za azylově irelevantní, které by nebyly způsobily vést k rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany ani v nezkráceném azylovém řízení.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu s právními předpisy, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu, tj. nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

4. Rozhodnutí žalovaného je zatíženo jednostranným pohledem na životní situaci žalobce, při čemž jde o neobjektivní pohled svědčící v neprospěch žalobce.
5. Na území ČR žije nezletilý syn žalobce se svou matkou, bývalou partnerkou žalobce. Vzhledem k předchozímu neoprávněnému pobytu žalobce na území ČR nebyl do rodného listu dítěte zapsán jako otec. Žalobce podal v roce 2023 žalobu na určení otcovství. Prostřednictvím právní zástupkyně se žalobce obrátil na předsedu Okresního soudu pro Prahu 9 ve věci maření a bránění přezkoumání shody DNA k nezletilému synu V. P. jeho matkou, která těmito kroky znemožňuje určení otcovství k nezletilému. Matka dítěte zasahuje do práv nejen žalobce jako otce, ale i do práv nezletilého syna. Matka nezletilého T. P. se dostavila dne 18.4.2023 ke znalci k odběru DNA s cizím dítětem, pročež výsledným znaleckým posudkem byla vyloučena dokonce i maternita. Matka způsobila zbytečné náklady na vypracování znaleckého posudku. Následně jí byla soudem uložena pořádková pokuta. Nadále však odmítá poskytnout znalci součinnost, od léta 2023 se ji marně znalec pokoušel kontaktovat. V současné době (citace uvedená v žalobě ze dne 30.7.2024) matka sdělila soudu, že odjela trvale bydlet zpět na Ukrajinu i s nezletilým synem, a že už se do ČR nikdy nevrátí. V mezidobí však tvrdila, že se natrvalo přestěhovala do Německa za svým partnerem. Následně navrhla k určení otcovství ukrajinský soud, což pro žalobce není v současné mezinárodní situaci realizovatelné, neboť je Rus. Sdělení matky pokládá za ryze účelové ve snaze zmařit soudní řízení o určení otcovství k nezletilému dítěti.
6. V případě žalobce jde o opakovaný neoprávněný pobyt na území, přitom na území vstoupil v době jeho zařazení v Evidenci nežádoucích osob. V této evidenci byl veden od 29.7.2021 do 29.8.2023. Dne 31.5.2023 byl žalobce opakovaně zajištěn. Dne 31. 5.2023 bylo se žalobcem zahájeno další řízení o uložení správního vyhoštění, které mu bylo rozhodnutím ze dne 21.6.2023 stanoveno v délce 3 roky. Proti tomu podal žalobce neúspěšně opravný prostředek a následně k Městskému soudu v Praze také žalobu, kterou soud zamítl rozsudkem ze dne 21.6.2024, č. j. 4 A 21/2024–60. Na základě podané kasační stížnosti NSS rozhodnutím ze dne 31.7.2024 č. j. 2 Azs 163/2024–27, zrušil předchozí soudní i správní rozhodnutí.
7. K důvodům své opakované žádosti žalobce předložil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9.7.2024, sp. zn. 29 Nc 524/2022-144, 29 P a Nc 39/2022, 29 P a Nc 40/2022. V bodě III. tohoto usnesení byla žalobci uložena povinnost poskytnout znalci na jeho výzvu veškerou potřebnou součinnost při zpracování znaleckého posudku, zejména se ke znalci dostavit a podrobit se potřebným úkonům a tyto snášet k zajištění účelu znaleckého zkoumání a posouzení. Takto předestřené důvody jsou podle žalobce novou skutečností, které mají na posuzovanou věc zásadní dopad.
8. Žalobce je pod velkým tlakem a rozvinula se u něj úzkostná depresivní porucha. Užívá antidepresiva. Žalobce však neví, zda je tato léčba nastavena správně a odpovídá jeho stavu. Žalovaný konstantě zpochybňuje svým postupem důvody žalobcem podávaných žádostí o mezinárodní ochranu, čímž přispívá ke zhoršování psychického stavu žalobce. Z napadeného rozhodnutí vyplývají prvky diskriminace a potlačování základních lidských práv (pozn. soudu bez bližšího upřesnění).

9. Žalobce odkazoval na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15.2.2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48 (pozn. soudu: citace z označeného rozhodnutí nemá vztah k projednávané věci). Dále citoval závěry druhé judikaturní linie ve vztahu k udělování doplňkové ochrany pro rozpor s čl. 8 Úmluvy, a to jak byly formulovány především v rozsudcích v NSS ze dne 8.6.2011, č. j. 2 Azs 8/2011-55, ze dne 25.1.2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, ze dne 18.6.2011, č. j. 5 Azs 162/2020-47 a ze dne 25.2.2022, č. j. 5 Azs 82/2020-64. Závěry z této judikatury žalobce shrnul tak, že *„doplňková ochrana podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu se udělí tehdy, pokud by nucené vycestování cizince představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Správní orgán má povinnost také se zabývat faktickými překážkami nutnosti vycestování, kam může patřit např. nedostatek finančních prostředků žadatele a absence rodinných příslušníků v zemi původu. Správní orgán musí zkoumat sociální a rodinné vazby žadatele na území ČR, jejich pevnost a dopady vycestování na tyto vazby; musí také zohlednit možnost získat pobytové oprávnění, a také zohlednit mezinárodní závazky vyplývající pro ČR z Úmluvy o právech dítěte a zdůvodnit závěr o souladu vycestování cizince s čl. 8 Úmluvy“*.
10. Žalobce považuje s odkazem na výše uvedené napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, protože žalovaný neposoudil dostatečně přezkoumatelným způsobem to, zda žalobce nebyl ohrožen na soukromém a rodinném životě v zemi jeho původu ve smyslu čl. 8 Úmluvy s vazbou na rodinné a sociální vazby žalobce na území ČR. S odkazem na závěry rozšířeného senátu NSS by mohla relevantní újmu představovat pouze újma ve státě původu žalobce. Žalovaný se však odmítl dostatečně přezkoumatelným způsobem zabývat snahou žalobce získat dočasný pobytový titul dle zákona o pobytu cizinců za účelem řešení situace v souvislosti s určením otcovství k nezletilému synovi a dále v návaznosti na situaci v Rusku. Žalobce také připomíná to, že státy, které přistoupily k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a k Úmluvě o právním postavení uprchlíků (včetně ČR) musí respektovat zásadu non-refoulement, podle níž je nepřípustné navrácení cizince do země, kde by mu hrozilo zacházení rozporné s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv. Podle těchto pravidel také žádný smluvní stát nevyhostí či nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život nebo osobní svoboda byly ohroženy.
11. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V podaném vyjádření žalovaný odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. Připomněl, že jde již o šestou žádost žalobce o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí rekapituluje průběh a výsledky řízení o jednotlivých žádostech žalobce. Některé žádosti žalobce podrobil i soudnímu přezkumu (1., 3., 4. a 5. žádost v pořadí). Součástí správního spisu je i zachycení průběhu soudního přezkumu u poslední 5. žádosti žalobce o mezinárodní ochranu v podobě příslušných rozhodnutí soudů. Ve všech případech byly žaloby žalobce zamítnuty, podobné závěry přinesl i přezkum Nejvyšším správním soudem.
13. Žalobní body jsou tvořeny stejnou argumentací, kterou žalobce uplatnil i v předchozích žádostech a následných žalobách. Žalobce upozorňuje na existenci syna, ke kterému se snaží Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

získat právní cestou otcovství. Velká část žaloby v nyní posuzované věci je tvořena citacemi rozličné soudní judikatury s cílem vyzdvihnout jako relevantní právě důvod „otcovství“, ovšem bez jakékoliv reflexe na tu skutečnost, že přezkum těchto důvodů již pravomocně proběhl v předchozích řízeních. Otcovství k uváděnému synovi vzal žalovaný v potaz již v předchozích řízeních (bez ohledu na genetickou zkoušku a její výsledek) a žalobci vysvětlil, že samotné určení otcovství a úpravu péče o dítě musí řešit prostřednictvím k tomu kompetentních orgánů a nikoliv prostřednictvím podané žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný také žalobci vysvětlil, že může využít institutů nabízených zákonem o pobytu cizinců (např. dlouhodobý pobyt za účelem soužití s nezletilým synem), a to prakticky ihned poté, co bude prokázáno jeho otcovství k nezletilému dítěti.

14. Žalovaný posoudil důvody další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedl srovnání s tvrzeními ze všech předchozích řízení a svá zjištění popsal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný ani tentokrát nenalezl jakékoliv azylově relevantní důvody, pro které by bylo možné žalobci přiznat mezinárodní ochranu. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003.
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Další vyjádření žalobce

16. Těsně před nařízeným soudním jednáním, které žalobce nejprve požadoval a posléze se z něj i s jeho právní zástupkyní omluvili, soudu sdělil, že se uplatněné námitky vztahující k jeho rodinnému životu staly s ohledem na uplynutí času a současný stav již neopodstatněnými. Proto od projednání věci upustil a z jednání se omluvil. Domnívá se však, že v jeho případě nastaly skutečnosti, které odůvodňují jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
17. Žalobce připomněl, že po té, co podal předmětnou žalobu, bylo ve věci jeho správního vyhoštění rozhodnuto rozsudkem NSS ze dne 31.7.2024, č. j. 2 Azs 163/2024-27, tak, že předchozí rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.6.2024 byl zrušen a současně bylo zrušeno i předchozí rozhodnutí žalované o správním vyhoštění žalobce ze dne 16.5.2024. Věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení a žalovaná vydala dne 29.8.2024 nové rozhodnutí, kterým opakované odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o uložení správního vyhoštění zamítla. Následně podané žalobě vyhověl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11.10.2024, č. j. 4 A 40/2024-36, a tímto rozhodnutím zrušil posledně citované rozhodnutí žalované ze dne 29.8.2024 a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. K tomuto postupu žalobce uvedl, že od vydání posledního rozsudku ve věci jeho správního vyhoštění provedl správní orgán jediný úkon, a to jeho výslech. Žalobce také připomněl, že již ve správním řízení uváděl, že se návratu do Ruska obává a nesouhlasí s válkou ani žádným násilím páchaným na druhých. Na území ČR setrvává v pozici účastníka správního řízení o uložení správního vyhoštění. Tato pozice mu nedává možnost důstojně získávat finanční prostředky pro uspokojování svých základních životních potřeb. Žádost o vydání dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území mu byla opakovaně zamítnuta. V případě jeho návratu do Ruska by do jisté míry utrpělo jeho právo svobodně projevovat svůj názor na válku na Ukrajině (pozn. soudu: žalobce obecně odkazoval na rozsudky Soudního dvora EU ve vztahu k náboženské svobodě a příslušnosti k určité sociální skupině).

18. Žalobce dále označil závěry plynoucí z výše citovaného rozsudku NSS a Městského soudu v Praze o správním vyhoštění za podstatné i pro nyní projednávanou věc. Provedl citace z rozsudku NSS ze dne 31.7.2024, č. j. 2 Azs 163/2024-27 (pasáže ke stavu mobilizace v Rusku), a dále z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11.10.2024, č. j. 4 A 40/2024-36 (pasáže o branné povinnosti občanů vůči domovskému státu s odlišením toho, pokud by šlo o podílení se na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti a vystavení se nepřiměřeným sankcím za nenastoupení výkonu služby).
19. Za novou skutečnost, která od podání žaloby nastala, žalobce u své osoby označil rozvoj depresivní poruchy, kterou řeší užíváním antidepresiv (poznámka soudu: stejné tvrzení žalobce uváděl již v žalobce). Žalobce ovšem neví, zda je léčba nastavena správně a odpovídá jeho zdravotnímu stavu. Žalovaným svým postupem přispívá ke zhoršování psychického stavu žalobce.
20. Žalobce dále připomněl čl. 10 Ústavy ČR a přímou aplikaci čl. 2 a čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, na jejichž základě je třeba vykládat zásadu non-refoulement tak, že žádná osoba nesmí být vystavena újmě, která by spočívala v ohrožení života, vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, v případě že bude vyhoštěna nebo donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16.11.2016, č. j. 5 As 104/2013-46, rozsudek NSS ze dne 14.4.2022, č. j. 5 Azs 89/2022-24). Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 4.12.2025, č. j. 7 Azs 226/2025-58, jehož závěry lze podle žalobce vztáhnout na nyní posuzovanou věc, neboť se dotýkají mezinárodní zásady non-refoulement. Z uvedeného rozsudku NSS žalobce citoval body 27., 29. a 30. s tím, že z nich vyplývá, že námitky vyhošťovaných osob, kterým hrozí v cílové zemi špatné zacházení, je potřeba podrobit pečlivému přezkumu. Dále z provedené citace podle něj vyplývá, že stěžovatel musí prokázat existenci závažných důvodů se domnívat, že dotčené osobě hrozí reálné nebezpečí, bude-li vyhoštěna, neboť bude vystavena zacházení v rozporu s čl. 3 Úmluvy. Judikurní závěry vztahující se k § 14a zákona o azylu a k zásadě non-refoulement lze podle závěrů NSS aplikovat i při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
21. Poslední citaci žalobce věnoval rozsudku NSS ze 21.3.2006, č. j. 2 Azs 75/2005-75, z něhož vybral především pasáž týkající se toho, že nesmí být použito ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s.r.s. o zákazu rozšiřovat žalobu o další žalobní body po lhůtě pro její podání, pokud by tato aplikace právní normy nevyhnutelně vedla k porušení zásady non-refoulement (z důvodu vázanosti čl. 10 Ústavy ČR).

V. Jednání před krajským soudem

22. Krajský soud k projednání věci nařídil ústní jednání na den 12.12.2025, k němuž se nedostavil nikdo z účastníků řízení ani jejich zástupců. Vzhledem k jejich omluvě a požadavku na projednání věci v jejich nepřítomnosti, projednal soud věc v nepřítomnosti těchto osob. V průběhu jednání soud zrekapituloval průběh soudního řízení a správního řízení, přitom vycházel ze spisů, které byly v této věci vedeny. Žalobce k důkazu odkazoval na napadené rozhodnutí a dále na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9.7.2024, jímž byl ustanoven znalec RNDr. D.V., Ph.D. z oboru zdravotnictví, genetika, za účelem Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

vypracování znaleckého posudku s cílem určit, zda žalobce je otcem nezletilého V. P., nar. X. Tímto usnesením byla žalobci současně uložena povinnost poskytnout znalci veškerou potřebnou součinnost při zpracování znaleckého posudku. K první odkazované listině krajský soud uvádí, že je součástí správního spisu, přičemž z judikatury správních soudů vyplývá, že správním spisem se dokazování neprovádí. Pokud jde o další listinu – usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9.7.2024, pak ani touto listinou soud neprováděl z důvodu nadbytečnosti dokazování, neboť mezi účastníky řízení nebylo nijak sporné to, že u Obvodního soudu pro Prahu 9 probíhá řízení o určení a popření otcovství v případě domnělého otce (žalobce) vůči nezletilému V. P. Na druhou stranu předložené usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 9.7.2024 nijak neprokazuje rodinnou vazbu žalobce a jmenovaného nezletilého, resp. že je žalobce skutečně jeho otcem. Není také nijak zřejmé, jak by mohl výsledek tohoto soudního řízení ovlivnit pozici žalobce v nyní projednávané věci. Jelikož ve věci nebyly činěny další důkazní návrhy, soud dokazování neprováděl a s uvážením konečných návrhů účastníků řízení přikročil k vyhlášení rozhodnutí ve věci samé.

VI. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu (zohlednění případných nových důležitých okolností), včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
24. Ze správního spisu soud ověřil rozhodná skutková zjištění, a také to, že předmětná žádost o mezinárodní ochranu je další opakovanou žádostí žalobce ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, konkrétně již šestou v pořadí. Poprvé žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 16.7.2007, kdy rozhodnutím žalovaného ze dne 6.9.2007 mu nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Následně podanou žalobu Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 27.4.2009, č.j. 64 Az 93/2007-59. Následné řízení o kasační stížnosti zastavil NSS usnesením ze dne 18.12.2009, č. j. 2 Azs 48/2009-84. Druhou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 18.3.2010, přičemž toto řízení bylo žalovaným zastaveno dne 23.3.2010 pro nepřipustnost žádosti (rozhodnutí nabylo právní moci dne 2.4.2010). Třetí žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal dne 29.11.2020, přičemž toto řízení bylo zastaveno podle § 11a odst. 3 zákona o azylu rozhodnutím žalovaného ze dne 2.12.2020. Následně podanou žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí žalovaného odmítl Městský soud v Praze usnesením ze dne 1.2.2021, č. j. 13 Az 1/2021-29. Kasační stížnost směřující proti tomuto rozhodnutí pak odmítl NSS usnesením ze dne 1.4.2021, č. j. 5 Azs 34/2021-24. Čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 27.8.2022, přičemž řízení o této žádosti bylo zastaveno podle § 11a odst. 3 zákona o azylu rozhodnutím žalovaného ze dne 1.9.2022. Následně podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22.5.2023, č. j. 19 Az 24/2022-29 (rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.5.2023). Pátou žádost o mezinárodní ochranu v ČR žalobce podal dne 7.6.2023, přičemž řízení o ní bylo zastaveno podle § 11a odst. 3 zákona o azylu rozhodnutím žalovaného ze dne 9.6.2023 (rozhodnutí nabylo právní moci dne 9.6.2023). Žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného následně zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26.7.2023, č. j. 13 Az 14/2023-29 (v právní moci dne 27.7.2023). Aktuálně Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

prezkoumávaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 8.7.2024 (již šestá v pořadí) je tak další opakovanou žádostí podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

25. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou a všechny žádosti následující po ní za podmínky, že v řízení ve věci mezinárodní ochrany ad 1.) o kterékoli předcházející žádosti bylo rozhodnuto, že se mezinárodní ochrana neuděluje, nebo se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, ad 2.) o druhé žádosti bylo vydáno rozhodnutí podle § 15, 15a, 17 nebo 17a, nebo ad 3.) o druhé žádosti bylo řízení zastaveno, podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. a) nebo e) zákona o azylu.
26. Shora citované podmínky definice další opakované žádosti byly v nyní posuzované věci naplněny, když o první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu bylo rozhodnuto tak, že se žalobci neuděluje žádná z forem mezinárodní ochrany, a o druhé jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo řízení zastaveno podle § 25 písm. i) z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
27. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.
28. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu může ministerstvo z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.
29. Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec ad a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo ad b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
30. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že

nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

31. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje ad a) trest smrti nebo poprava, ad b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo ad c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (poznámka: ad d) bylo novelizací zákona s účinností od 1.7.2023 zrušeno).
32. Podle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu se pohovor neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.
33. Jak již bylo shora uvedeno, soud považuje za nepochybné, že žalobce podal dne 8. 7. 2024 další opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, a to v pořadí již šestou žádost o mezinárodní ochranu. Podmínky přípustnosti další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanoví § 11a odst. 3 zákona o azylu. Aby byla další opakovaná žádost přípustná, musí být možné se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma anebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a zákona o azylu. V opačném případě ministerstvo řízení zastaví usnesením.
34. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. U § 11a odst. 3 zákona o azylu důvodová zpráva k novelizaci zákona uvádí: „Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (řešeno v § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu, nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti – zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“
35. Z výše uvedeného vyplývá, že úkolem správního orgánu je v případě opakovaných žádostí cizince o udělení mezinárodní ochrany zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o mezinárodní ochranu. Ve smyslu rozsudku NSS ze dne 18. 12. 2023 č. j. 5 Azs 24/2003–42, může zejména jít o změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

azyly matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta. V daném případě žalobce ve svých předchozích azylových žádostech tvrdil pouze potíže se soukromými osobami (v místě bydliště), které však byly ze strany státních orgánů řešeny. Žádné potíže se státními orgány nebo bezpečnostními složkami však nikdy neuvedl. Současně nikdy neuváděl, že by uplatňoval jakákoliv politická práva, a že by v souvislosti s tím byl pronásledován, anebo měl odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů nebo pro příslušnost k určité sociální skupině. Žalobce také nikdy nesdělil jakékoliv důvodné obavy, na základě nichž by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (poprava, trest smrti, mučení, ponižující zacházení či trestání, ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu). Ve své další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 8. 7. 2024 žalobce neuvedl v tomto ohledu žádné nové skutečnosti. Za novou skutečnost označil vztah s nezletilým synem V. P. původně pobývajícím na území ČR s matkou, T. P., bývalou partnerkou žalobce. Z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR údajně nebyl žalobce zapsán do rodného listu dítěte jako otec, a proto v roce 2023 podal u Obvodního soudu pro Prahu 9 žalobu na určení otcovství. Jeho otcovství k nezletilému však nebylo určeno, neboť matka i s dítětem vycestovala trvale na Ukrajinu s tím, že se do ČR už nevrátí. K těmto důvodům označovaným za novou skutečnost soud uvádí, že otázka otcovství žalobce již byla řešena v řízení o jeho třetí žádosti o mezinárodní ochranu. V rámci čtvrté žádosti o mezinárodní ochranu tyto skutečnosti neuváděl. V následné žalobě však opět tyto důvody zmínil a totéž učinil v rámci správní žaloby napadající rozhodnutí žalovaného o jeho páté žádosti o mezinárodní ochranu. Lze tedy dovodit, že žalobcem vyslovené obavy o svůj kontakt s nezletilým synem nebyly formulovány nově až v jeho šesté žádosti o mezinárodní ochranu, nýbrž tatáž argumentace s obavami o kontakt s nezletilým synem, k němuž se snaží získat právní cestou otcovství, a s cílem vyzdvihnout jeho otcovství, již byla v předchozích řízeních pravomocně přezkoumána. Z předchozích řízení o žádostech žalobce o mezinárodní ochranu vyplývá, že žalovaný jednoznačně vzal v potaz boj žalobce o určení otcovství k nezletilému synovi, a to bez ohledu na výsledek dosud neprovedené genetické zkoušky, současně ale žalobci vysvětlil, že otázku určení otcovství k nezletilému musí řešit příslušné orgány a nikoliv odbor azylové a migrační politiky ministerstva vnitra v rámci žádosti o mezinárodní ochranu. V této souvislosti bylo žalobci také sděleno, že ihned po určení (prokázání) jeho otcovství k nezletilému dítěti může využít institutů, které mu k pobytu nabízí zákon o pobytu cizinců (dlouhodobý pobyt za účelem soužití s nezletilým synem). Z napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že žalobce neuvedl žádné další důvody, pro které žádal o mezinárodní ochranu, resp. neuvedl žádné obavy z návratu do vlasti, ani žádné skutečnosti svědčící o pronásledování jeho osoby či vystavení jeho osoby hrozbě vážné újmy v zemi původu.

36. Vzhledem k tomu, že žalobce zdůvodnil svoji aktuální žádost o mezinárodní ochranu tím, že probíhá řízení o určení jeho otcovství k nezletilému V. P., nar. X, v jehož rámci se matka nezletilého T. P. dopouští obstrukcí například formou neposkytnutí součinnosti znalci při odběru DNA nebo trvalým odstěhováním se na Ukrajinu i s dítětem, popř. do Německa, pak nejde o zcela nové skutečnosti, které by nastaly až po vydání rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Nejedná se ani o skutečnosti relevantní pro udělení mezinárodní ochrany. Narozením syna, k němuž žalobce nemá žádná práva, přičemž navrhuje, aby mu bylo k dítěti určeno otcovství, zdůvodňoval žalobce již svoji třetí žádost o mezinárodní ochranu. Čtvrtou a pátou žádost o mezinárodní Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

ochranu sice podával bez jakéhokoliv zdůvodnění, nicméně v následně podaných správních žalobách proti rozhodnutím žalovaného o těchto žádostech opět argumentoval pobytem nezletilého syna na území ČR, k němuž žádá o určení otcovství, a které nebylo dosud provedeno z důvodu obstrukcí na straně matky dítěte. Uváděl, že podal žalobu na určení otcovství, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.

37. Jak vyplývá ze správního spisu, žalovaný si za účelem posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu obstaral předchozí rozhodnutí o žádostech žalobce o mezinárodní ochranu, a dále také informace ohledně politické a bezpečnostní situace v Rusku, konkrétně Informaci OAMP, Rusko, bezpečnostní a politická situace v zemi z července 2024. Z těchto podkladů žalovaný vycházel. Není tak oprávněná námitka žalobce, že žalovaný rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu. V souvislosti se zajištěnou Informací OAMP je třeba poukázat také na to, že žalobce nikdy konkrétně nezpochybnil stav v zemi jeho původu zjištěný žalovaným.
38. Žalovaný zcela správně posoudil důvody další opakované žádosti o mezinárodní ochranu a provedl jejich srovnání s tvrzeními žalobce v rámci předchozích správních řízení o jeho žádostech. Vzhledem k uplatněným důvodům šesté žádosti o mezinárodní ochranu (shora citovány) žalovaný zcela po právu dospěl k závěru, že se nejedná o podstatnou změnu okolností v případě žalobce a už vůbec ne o podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování (§ 12 zákona o azylu) či k hrozbě vážné újmy (§ 14a zákona o azylu). V podané žádosti o mezinárodní ochranu totiž žalobce netvrdil nic o tom, že by byl ve své vlasti ohrožen azylově relevantním pronásledováním, nebo že by mu ve vlasti hrozila vážná újma v podobě trestu smrti, popravky, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, anebo v podobě vážného ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu. I přes tvrzení žalobce o probíhajícím řízení o určení jeho otcovství k nezletilému V. P., nebylo žalobcem jinak potvrzeno, že by již splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalobce jen potvrdil, že s bývalou partnerkou již netvoří pár a k nezletilému synovi dosud nebylo jeho otcovství určeno.
39. Zákon o azylu vymezuje výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany taxativně a nelze je rozšiřovat. Argumentace žalobce nepřiměřeným zásahem do jeho práv na respektování rodinného a soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod s odkazem na § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu (které již k 30. 6. 2023 pozbylo platnosti) je z hlediska posouzení přípustnosti aktuální žádosti žalobce podle § 11a odst. 3 zákona o azylu bezvýznamná.
40. Ještě k určení otcovství žalobce ve vztahu k nezletilému V. P. zdejší soud uvádí, že je soudem správním a nikoliv soudem civilním, který se otázkou paternity může zabývat. Otcovství žalobce vůči označenému dítěti dosud nebylo ničím prokázáno a může jít i jen o účelové tvrzení žalobce. Vzhledem k tomu, že matka nezletilého dítěte je cizím státním příslušníkem, nelze ji nutit k pobytu na území ČR. Vzhledem k výše uvedenému lze jen stěží uvažovat o ohrožení žalobce na rodinném životě na území ČR, když podle samotných tvrzení žalobce již jeho bývalá partnerka a domnělý syn nežijí na území ČR. Jiné vazby na území ČR žalobce ani neuváděl.
- Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

41. K ochraně namítaných soukromých a rodinných vazeb cizince na území ČR, včetně ochrany nejlepšího zájmu nezletilého dítěte, slouží v našem právním řádu nástroje zahrnuté v zákonu o pobytu cizinců na území ČR. Azylové řízení není další instancí v situaci, kdy se cizinec domnívá, že přiměřenost zásahu do jeho práv ve smyslu čl. 8 Úmluvy nebyla Policií ČR dostatečně posouzena.
42. Žalobce také uvedl, že trpí depresemi v důsledku postupu žalovaného, které léčí antidepressivy, avšak neví, zda má léčbu správně nastavenou. Z uvedeného sdělení nelze nijak dovodit závažnost zdravotního postižení žalobce, protože je zcela nekonkrétní, a ani pravdivost, neboť tvrzené onemocnění ničím nedoložil. Podle krajského soudu se za této situace nejedná o relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobci. Uvedený důvod není relevantní ani z hlediska splnění podmínek uvedených v § 11a odst. 3 zákona o azylu.
43. Jelikož žalovaný stejně jako v předchozích řízeních nenalezl žádné objektivní důvody, které by měly vést k závěru, že by žalobce mohl být v zemi svého původu pronásledován nebo vystaven hrozbě vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, tak řízení o šesté žádosti žalobce o mezinárodní ochranu zastavil dle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Správnost tohoto postupu soud tímto potvrzuje. Důvody aplikace citovaného ustanovení jsou vzhledem k povaze věci z rozhodnutí zcela seznatelné. Právní úprava v § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, nýbrž toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, které by odůvodňovaly možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zákonné podmínky žalovaný splnil, když provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu všech postupně podávaných žádostí a shledal je prakticky shodnými, což odůvodnilo i potvrdilo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Žalobce ve správním řízení neuvedl žádné nové skutečnosti (potíže při určení otcovství k nezletilému synovi již dříve v žádosti o mezinárodní ochranu uplatnil). Bylo primárně na žalobci (břemeno tvrzení), aby žalovanému sdělil, proč se domnívá, že by byl v zemi původu vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů, které vyvstaly v důsledku podstatné změny okolností v případě žalobce nebo v zemi jeho původu. Žalobce však toto neučinil a nebylo na žalovaném, aby za žalobce domýšlel důvody, pro které by mohl být ve své vlasti pronásledován. V případě další opakované žádosti žalovaný pouze zkoumá, zda v zemi původu žadatele nedošlo k takové podstatné změně okolností, která by mohla žadatele s ohledem na jeho tvrzení v dosavadních řízeních o mezinárodní ochraně vystavit pronásledování nebo hrozbě vážné újmy z azylově relevantních důvodů. Toto nebylo zjištěno.
44. Soud pokládá úvahy žalovaného ohledně hodnocení podkladů a výkladu zákona za daných okolností za dostačující, když zde nebyly žádné objektivní důvody či tvrzení žalobce, které by vzbuzovaly pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, který by musel žalovaný znovu posuzovat. Žalovaný vyhodnotil aktuální informace o zemi původu žalobce a zjistil, že v Ruské federaci nedošlo od doby posuzování předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (ze dne 7. 6. 2023; zastavení řízení žalovaným dne 9. 6. 2023; zamítnutí žaloby Městským soudem v Praze dne 26. 7. 2023) k žádné zásadní změně v politické či bezpečnostní Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

situaci, na jejímž základě by bylo možné se důvodně domnívat, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

45. Za této situace žalovaný zcela po právu zastavil řízení o již šesté žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle § 11a odst. 3 zákona o azylu. Soud neshledal postup žalovaného za rozporný s žalobcem namítanými ustanoveními správního řádu, naopak jeho postup vyhodnotil za souladný se zákonem a odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostačující a přesvědčivé. Podmínky pro aplikaci § 11a odst. 3 zákona o azylu byly splněny. Soud ve shodě s žalovaným také neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by měla být posouzena další opakovaná žádost o mezinárodní ochranu jako přípustná ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu. Skutečnosti a tvrzení uplatněné žalobcem v jeho aktuální žádosti o mezinárodní ochranu byly azylově zcela irelevantní a ani v nezkráceném azylovém řízení by nebyly způsobilé vést k rozhodnutí o udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
46. Nad rámec výše uvedeného žalobce v posledním písemném podání ze dne 6. 12. 2005 sdělil (v rámci soudního řízení), že v průběhu všech správních řízení uváděl, že se obává návratu do Ruska, když s válkou ani žádným násilím nesouhlasí. V případě jeho návratu do Ruska by jeho právo svobodně projevit svůj názor na válku na Ukrajině do jisté míry utrpělo. Soud tato tvrzení žalobce pokládá za účelová ve snaze získat mezinárodní ochranu. V průběhu pěti předchozích správních řízení o jeho žádostech o mezinárodní ochranu se žalobce takto nikdy nevyjadřoval k politice a válce na Ukrajině, a to i přesto, že již jeho čtvrtá žádost o mezinárodní ochranu byla podána asi půl roku po zahájení této války. Nesouhlas s válkou a jakýmkoliv násilím může se žalobcem sdílet většina obyvatelstva. Z podobného sdělení žalobce však není nijak zřejmé, čeho konkrétně se v Rusku v případě návratu obává. Je to země jeho státní příslušnosti, kde se narodil, kde má zázemí, rodinu a známé, a kde to dobře zná. Žalobce nebyl ze své vlasti vyhnán, může se tam kdykoliv vrátit. Pokud aktuálně tvrdí, že by do jisté míry utrpělo jeho právo svobodně projevit svůj názor na válku na Ukrajině, pak se jedná o nedůvěryhodné tvrzení. Žalobce nikdy netvrdil, že by se politicky jakkoliv angažoval v ruské společnosti nebo že by veřejně projevoval své politické názory či názory na válku a násilí. Toto žalobcem uplatněné tvrzení teprve v rámci soudního přezkumu správního rozhodnutí o již šesté žádosti o mezinárodní ochranu se jeví jako účelové s cílem získat mezinárodní ochranu. Žalobce ničím neprokázal, že by toto své právo svobodně projevit názor na válku uplatňoval po dobu svého pobytu na území ČR. Dosud proti ruské agresi a válce na Ukrajině ani nijak hlasitě nebrojil či nedemonstroval. Nebylo by tedy logické, aby tak činil v Rusku po svém případném návratu.
47. Žalobce i přes hojné citace judikatury ve své žalobě a v podání ze dne 6. 12. 2005 neuvedl žádnou konkrétní změnu situace v Ruské federaci a ani žádné skutečnosti, pro které by tam mělo jeho osobě hrozit pronásledování či vystavení se vážné újmě. Odkaz na rozsudek NSS ze dne 31.7.2024, č. j. 2 Azs 163/2024–27, se týkal rozhodnutí o uložení správního vyhoštění. Bylo zde citováno, že dle NSS nelze považovat shromážděné podklady za natolik důvěryhodné, aby spolehlivě odůvodňovaly závěr, že v současné době byla částečná mobilizace v Rusku ukončena. Žalobce však v nyní posuzované věci nikdy neuváděl obavy z mobilizace v Rusku. A vzhledem ke svému věku se jí zjevně ani nemusí obávat. Nejde tedy o citaci přílehlavé judikatury k nyní posuzované věci. Totéž se týká rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2024, č. j. 4 A 40/2024–36, a to opět ve věci správního vyhoštění Shodu s prvopisem potvrzuje: M. S.

žalobce, které korigovalo úvahy žalované policie týkající se plnění branné povinnosti. Od povinnosti konat vojenskou službu jako občanskou povinnost má být odlišena situace, kdy se branec může podílet na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti, přičemž za odepření takového výkonu služby může být vystaven nepřiměřeným sankcím. Ani tento posledně citovaný rozsudek není použitelným v nyní posuzované věci, neboť v případě žalobce se nejedná o obavy z účasti v armádě, bojích či válce.

48. Soud si je také vědom své povinnosti aplikace zásady non-refoulement, jak uvedl NSS např. v rozsudku ze dne 21.10.2019, č. j. 1 Azs 246/2019-31, kde konstatoval: „*Aplikace § 75 odst. 1 s.ř.s. musí ustoupit v situaci, kdy to je třeba s ohledem na mezinárodněprávní závazky, resp. s ohledem na požadavky práva EU (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84, bod 22, či ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013–46, body 21–23). Při přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění je v této otázce třeba vyjít z kritérií, která již dříve rozvedl Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany. Jedná se o situaci, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem mělo za následek porušení zejména zásady non-refoulement zakotvené v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, práva na život, zákazu mučení a podrobování krutému a nelidskému zacházení, a práva na soukromí a rodinný život garantovaný v čl. 2, čl. 3 a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 10 Azs 315/2016–29).*“
49. Soud také poukazuje na rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005–86, ve kterém soud uvedl, že: „*Dle názoru Nejvyššího správního soudu existují v rámci azylového řízení dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunes břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.*“
50. Pokud žalobce vyjadřoval obavy o svůj kontakt se synem, ze správního spisu vyplynulo, že tyto skutečnosti (určení otcovství, zápis v rodném listu syna) byly již řešeny v řízení o třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. K těmto otázkám rodinných vazeb žalovaný tehdy uvedl, že musí být řešeny prostřednictvím k tomu kompetentních orgánů, popř. pomocí institutů nabízených zákonem o pobytu cizinců. Pokud nyní žalobce v žalobě popisuje aktuální situaci ohledně jeho údajného otcovství k nezletilému dítěti, avšak žádný posun a důkazy v tomto směru neuvedl, nejde o relevantní skutečnosti z hlediska udělení mezinárodní ochrany. Teprve v okamžiku vyjasnění otázky otcovství může žalobce požádat o udělení dlouhodobého pobytu za účelem soužití se svým nezletilým synem na území ČR (bude-li v budoucnu prokázáno jeho otcovství). Po vycestování do Ruska bude moci žalobce požádat o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny.
51. Soud se nezabýval námitkami, které zjevně nesouvisely s předmětem řízení, neboť směřovaly do jiných řízení vedených s žalobcem (správní vyhoštění, zajištění), které je možné podrobit samostatnému soudnímu přezkumu. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že námitky žalobce neshledal důvodnými. Žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval §

11a odst. 3 zákona o azylu. Skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu § 3 správního řádu.

VII. Závěr a náklady řízení

52. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
53. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná podle § 32 odst. 8 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb.

Brno 12. prosince 2025

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D. v.r.
samosoudkyně